Там ллється кров, рвучи закови,
Борці на шибениці йдуть.
А ви спите, хоч там братове
Вас, мучених найгірше, ждуть.
Скажіть, за кого ж то померти
Пішли вони в криваву хлань,
Хто гідний там такої жертви,
Таких нечуваних страждань?!
Га, з вас про те ніхто й не знає,
Що йдуть за тих на битви жар,
Хто потом труд свій обливає,
Над ким стоїть з бичами цар.
За того йдуть вони на скін,
Хто світ годує, хоч по світі
Голодним завше ходить він,
По стужі ходить у лахмітті.
Ідуть і не жаліють крові,
І гине їхня рать слаба,
Щоб дати землю батракові,
З неволі вирвати раба.
Найнещасливіша людина
їх змусила на смерть піти!
А ви спите, немов скотина,
О, з Білої Русі брати!
Повстаньте! Йдіть гуртом до бою,
Громадою несіть удар!
Повстаньте твердістю такою,
Щоб вас не міг зламати цар.
Повстаньте, доки він ще крові
Не вижер усієї з вас!
Озвіться в громовому слові,
Бо вже дійшов рятунку час!
Повстаньте! Край ваш рідний гине!
Свобода й сонце в битву звуть.
Відвага й дружність – ось єдине,

Що виведе на ясну путь!
Зганяйте сон осліплий свій,
Будіть оспалий дух, а там
Ударте в дзвін, покличте в бій
Громаду – на біду катам!
Та йдіте, йдіте ви туди,
Де кров давно вже ллють за вас,
Несіте велич сліз, біди,
Несіте кривди напоказ!
Хай кров заграє навкруги —
Ворожим трупам на підстил!
Хай у неволі ланцюги
Спадуть од грому ваших сил!

1906